

Брин закрачи по чакъла и изкачи трите стъпала към верандата. Служебните ѝ обувки тропаха по дъсчения под, докато приближаваше вратата. Натисна звънеца. Не последва отговор.

Натисна още веднъж. Вратата изглеждаше солидна, но Брин надникна към дневната през малките прозорчета. Никакво движение, никакви сенки. Само уютният пламък откъм камината. Почука. Стъклото завибрира.

Пак зърна сянка. Хвърляха я виещите се в камината оранжеви пламъци. От някоя от страничните стаи се процеждаше сияние, но останалите на този етаж бяха тъмни. Светлината отгоре очертаваше костеливите сенки на парапета върху вратата към вестибула. Зърна нещо странно – зад голямото тъмнокафяво кресло лежаха отворени куфарче и раница. Съдържанието – документи, книги, химикали – беше разпиляно по пода, сякаш някой е тършувал за ценни вещи. Сърцето ѝ подскочи и тя си помисли – някой е прекъснал нарочно обаждането на 911. Крадецът е разбрал, че жертвата е набрала номера на полицията и се е обадил да обясни, че сигналът е фалшив.

Брин Маккензи извади пистолета. Бързо погледна назад. Не чу гласове, нито стъпки. Заотстъпва назад към колата да вземе телефона, когато долови движение – бавно и някъде долу.

Какво беше?

Погледът ѝ се спря в ъгъла на кухненския килим. Може ли килим да се движи?

После разбра, че движението идва от струйка кръв.

Добре. Трябва да помисли как да действа.

С разтуптяно сърце хвана топката на вратата. Тя остана в ръката ѝ.

Да вземе телефона от колата или да влезе в къщата?

Кръвта беше прясна. Трима души вътре. Никаква следа от бандити. Може би са ранени, но живи. Вземането на телефона се отлагаше. Трябваше да се опита да ги спаси!

Отвори рязко вратата и се огледа настрани. Влезе безшумно. Погледът ѝ обхождаше всяко ъгълче, главата ѝ бучеше, дишаше тежко.

Погледна към осветената спалня вляво. Пое дълбоко дъх и влезе вътре, притиснала пистолета до тялото си. Леглото в празната стая беше разхвърляно, на пода бяха разпилени материали за спешна помощ. Върна се в дневната, където огънят пращеше в камината. Цялата трепереше. Възможно най-тихо мина по килима и внимателно заобиколи празното куфарче, раницата и разпилените по пода папки.

Брин тръгна към кухнята. И рязко спря. Загледа се в телата на съпрузите на пода. Бяха с официално облекло, ризата му и блузата ѝ бяха почернели от кръв. И двамата бяха простреляни в главата, а жената – и във врата; оттам се процеждаше струята кръв. Мъжът бе побягнал панически, беше залитнал и се беше свлякъл – кракът му бе изрисувал червена пътека от обувката до кървавия килим. Съпругата беше паднала по лице, лежеше с извита в отчаян ъгъл ръка – сякаш се мъчеше да докосне кръста си.

“Къде е приятелката?” - запита се Брин. Дали е избягала? Или убиецът я беше довършил горе? Спомни си, че на втория етаж светеше. Дали престъпникът си беше тръгнал?

Отговорът дойде миг по-късно. Някой прошепна:

- Харт, ключовете не са в колата. Взела ги е.

Гласът долетя отвън, някъде пред къщата, но не можеше да определи с точност откъде.

Брин се долепи до стената. Избърса дясната си длан в лявото рамо и стисна здраво пистолета.

След миг друг глас – на Харт, предположи тя – проговори не на партньора си, а на нея:

- Госпожо, донесете ключовете. Трябва ни само колата ви. Няма да ви нараним. Тя вдигна пистолета. За петнайсет години служба в органите за обществена сигурност само три пъти беше стреляла срещу човек. Улучвала беше само веднъж.

Брин изгаси лампите в кухнята. Сега единствената светлина идваше откъм спалнята, в която бе надзърнала, и от буйните пламъци в камината.

Отнякъде долетя шепот. Явно вече бяха заедно. Но къде? И дали бяха само двама? Имаше ли други? Усети, че е вперила поглед в телата на съпрузите.

И къде беше приятелката?

Харт проговори отново много спокойно:

- Хвърлете ключовете навън. Предупреждавам ви – не постъпвайте глупаво.

Моля ви.

Покажеше ли се, подписваше смъртната си присъда. Да каже ли, че е полицаи?

И че колегите ѝ ще пристигнат скоро? Не, по-добре да не се издава.

Опряна до вратата на килера, Брин огледа задните прозорци, в които се отразяваше част от дневната. Тихо възкликна, когато видя как единият предпазливо се вмъква вътре през входната врата. Беше с дълга коса, висок, мускулест, носеше тъмно яке и ботуши. Държеше пистолет. Другата му ръка висеше край тялото; стори ѝ се, че е ранен. Изчезна в дневната.

Брин изопна тяло и зае поза за стрелба. Взря се в отражението на предната част на къщата.

“Трябва да стрелям” - помисли си, - единственото ми предимство е изненадата.

Да се възползвам. Той е в дневната. На пет метра. Заставам на прага, стрелям три пъти и се прикривам. Ще го пипна.”

Хайде! Сега!

Преглътна и се отблъсна от стената с лице към дневната. Подскочи, когато откъм трапезарията някой изкрещя:

- Правете каквото ви казваме, госпожо!

Клющав мъж с яке в защитна окраска, с къса светла коса, с татуировка на врата и подли очи се беше вмъкнал през френските прозорци. Опираше пушка към рамото си.

Брин се извърна към него.

Стреляха едновременно. Тя – по-сполучливо, но той се наведе и куршумът ѝ прониза тапицерията на един от столовете в трапезарията на сантиметри от мъжа, а сачмите от пушката му се забиха в стената над нея.

Мъжът изчезна зад френския прозорец.

- Харт! Има пистолет! Въръжена е!

Не беше сигурна дали различава точно думите му. Изстрелите я бяха оглушили.

Брин надникна в дневната. Нямахте и следа от Харт. Тръгна към задната кухненска врата. После спря. Не можеше да си тръгне. Ами ако приятелката на Фелдманови е някъде тук?

- Аз съм представител на шерифа! – извика тя. – Ехо! Има ли някой? Горели сте?

Тишина.

Отчаяно огледа прозорците и потрепери – несъмнено беше на прицел дори тук, стаена в сенките. Най-дългите двамайсекунди в живота ѝ.

“Тръгвай си. Потърси помощ. Няма да направиш услуга на никого, ако те убият.”

Излетя през задната врата, задъхана от страх и напрежение. Стиснала ключовете в лявата ръка, тя се насочи към предния двор. Не видя никого.

Слънцето бе потънало зад хоризонта, но на оскъдната светлина различи, че един от убийците тича към храстите. Беше с гръб към нея. Беше раненият – Харт.

Прицели се, ала той изчезна зад гъсталака рододендрони и къпини.

Брин огледа предния двор. Другият – с пушката – не се виждаше. Затича към колата. Чу шум откъм храстите отзад и се сниши. Пушката изгърмя. Сачмите просъскаха край нея и затропаха по форда. Брин стреля два пъти към храстите, нарушавайки правило номер едно – стреляй само по ясна мишена. Видя как слабият притичва приведен и изчезва зад къщата.

Стана и отвори вратата на колата. Вместо да скочи вътре обаче, остана изправена – ясна мишена – насочила черния глок към гъсталака, накъдето избяга Харт. С мъка овладя дишането си и стисна здраво пистолета.

“Хайде, хайде... Имам само една-две секунди...”

Харт се изправи рязко над храстите. Толкова близо, че Брин видя как очите му се присвиват изненадано от решението ѝ да го издебне. Тя не го очакваше толкова встрани и вдясно и докато се прицели и стреля, той залегна и се скри.

Надяваше се да го е уцелила.

А сега беше време да изчезва.

Скочи в колата и се насили да пхне ключовете, без да се оглежда. Двигателят избуча, Брин включи на задна скорост и натисна докрай педала на газта. Със стържещи задни гуми колата изфуча назад по чакълестата алея. Погледна към къщата – мъжете изскочиха на алеята и се втурнаха след нея. За съжаление не беше улучила Харт.

Кльошавият спря и стреля с пушката. Пропусна.

С лява ръка на волана и дясна – върху облегалката на съседната седалка, стиснала пистолета, Брин се засили през двете безкрайни футболни игрища... Стигна края на алеята и се зачуди дали да обърне, или да продължи назад по Лейк Вю до шосето. Забавяне дори от пет секунди, за да обърне колата, можеше да се окаже фатално.

Мъжете тичаха упорито след нея.

Брин реши да продължи по същия начин. Да опита да увеличи дистанцията. До Лейк Вю Драйв осъзна, че изборът ѝ е бил правилен. Двамата бяха по-близо, отколкото смяташе. Не чуваше гърмежите, но сачмите се забиваха в каросерията. Зави към частния път и продължи напред възможно най-бързо. Взираше се през мръсното задно стъкло и с мъка овладяваше колата, която поднасяше и всеки момент можеше да се разбие в скалите или дърветата вдясно или да прескочи бордюра и да падне в езерото от другата страна.

Все пак се справяше.

Вратът ѝ заболя от гледане назад. Погледна към поставката за чаши.

- По дяволите!

Мъжът, който беше ровил за ключовете, беше взел телефона.

Изведнъж едри сачми уцелиха страната откъм шофьора. И двете стъкла се пръснаха в дребни ледени кристалчета и се посипаха върху нея. Малка сфера прониза дясната ѝ буза и отнесе кътника ѝ. Задави се със зъба и кръвта. Очите ѝ се насълзиха, вече не виждаше пътя.

Избърса лице, напипа зъба с език и го изплю. Закашля се и кръвта опръска волана. Изпусна хлъзгавото като зехтин кормило и не успя да вземе завоя. Със скорост четирийсет километра в час колата прехвърли бордюра и се насочи по стръмното скалисто възвишение право към езерото.

Брин излетя от седалката, краката ѝ не достигаха спирачките. Хондата се запуска на заден ход. След около два метра багажникът се натъкна на варовикова издатина. Колата заседна с насочен към небето капак. Пистолетът ѝ удари по ухото.

Автомобилът застина за миг. Брин лежеше на облегалките на предните две седалки. После бавно и спокойно колата се запревърта и падна в езерото. Вътре веднага нахлу вода. Зашеметената Брин остана приклепена зад волана.

Изпищя, когато ледената вода обгърна тялото ѝ. Запляска паникьосано с ръце.

Вдиша дълбоко – първо пое въздух, после вода.